

**CSÁNYI
VILMOS**

A Látogató

**DISZTÓPIKUS UTÓPIA -
UTÓPISZTIKUS DISZTÓPIA**

OpZen Books

Megérkezés

Jeromossal a berkenyei patak melletti réten futottunk. Vidáman játszottunk, néha ő elbújt egy bokor mögött, és ahogy elhaladtam mellette, vad vicsorgással rám tört, de amikor elért hozzám, bársonyos szeretetté változott. Apró, meleg kiskutyahangokat adott ki, és a fejét a kezembe simította, aztán rohantunk tovább.

A rozoga fahídnál hirtelen sötét lett körülöttem. Úgy éreztem, valami puha felületen fekszem, aztán megint rohantam Jeromossal a réten, már hazafelé. Otthon, a dombtetőn álló nyaralóban elvonultam a szobámba, hogy megértssem, mi is történt velem. Nem voltam lázas, minden testrészem, az agyam is normálisan működött, de amikor a hirtelen elsötétülésen töprengtem, egyre hosszabb lett az emlék, és lassan, órák alatt egy történet kerekedett ki az elmémbe. Bonyolult történet, aminek előzményeire nem emlékeztem. Biztosan nem olvastam vagy hallottam sehol, de arra sem emlékszem, hogy én magam építettem fel. Nem tudom,

igaz történet-e, amely kiszínez egy valóságos eseménysorozatot, de kapcsolatban áll a valósággal, a szereplők ismerősek. Inkább mesének tűnt az egész, de folyamatosan tarkították olyan részek, amelyeket megéltem, amelyekre emlékeztem. Memóriámból sokféle emlék felbukkant, terjedelmes foltokban sorolódott az életem, legalábbis a számomra fontos eseményei. Igyekeztem a részek között kapcsolatot találni, értelmet adni az egésznek, valamiféle struktúrát alkotni, aminek van eleje és vége. Most nem tehetek mást, mint hogy elmeséljem, ahogyan volt, de semmit se tudok bizonyítani, a saját életemről szóló foltokat kivéve.

Szóval, ahogyan futottam a déli napfényben, boldognak, szabadnak éreztem magam, élveztem legjobb barátom, Jeromos, a husky kan társaságát, de hirtelen sötét lett, abszolút sötét.

– Jeromos! – üvöltöttem, amikor megszólalt egy mély, barátságos hang.

– Nyugodjon meg. Különös dolgok történnek majd magával, de ne féljen, semmi baja nem esik.

– Jeromos – mondtam, most nem kiáltva, de éreztetve, hogy nem vagyok egyedül. – Hol a barátom?

A hang megint megszólalt.

– Jeromos éppen fut tovább, és a történet végén maga is ott fut majd velem, ő nem észlel semmi különöset.

Elhallgattam. Aggodalommal vegyes érdeklődés ébredt bennem. Hol vagyok? Ki az, aki beszél? És mi az értelme annak, amit mond? És persze hol van Jeromos?

Hosszú ideig csend volt, majd a hang folytatta:

– Egy békés, ártalmatlan kísérletben vesz részt, amit olyan tudósok végeznek, akik több ezer évvel a maga kora után élnek, és szeretnék tudásukat a maga ismereteivel, érzéseivel kiegészíteni. A kísérlet rövid, és utána szabadon visszatérhet a saját idejébe, akár el is felejtheti ezt az eseményt. Azért választottuk magát, mert nagyon kíváncsi, és talán képes lesz elnyomni zavarodottságát a jövő világában tett látogatás miatt. Ha nem, azonnal visszaküldjük sértetlenül. Megtagadhatja a részvételt. Én mesterséges intelligencia vagyok, amely az emberiséget szolgálja. Általában Aijónak neveznek, és mindig rendelkezésre állok majd. Jelenleg egy épületben van, amely tudományos kutatásokat szolgál, és a kísérletet végző kis csapat már várja döntését. Ha segít, sok információhoz juthatunk, és mi is szolgáltatunk ismereteket a mi világunkról. De a kommunikáció nem lesz teljes értékű egyik oldalról sem, mert az itteni vagy a saját korában való léte mentális állapotától függ. Ha nagyon belemerül a mi világunk tapasztalataiba, itt ragad, és nem tudjuk visszavinni. Ha túlságosan

a saját korával foglalkozik, könnyen visszaránt-hatják, és akkor is elveszítjük a kapcsolatot. Egyensúlyoznia kell az új ismeretek megszerzése és a régiék felidézése között. De ebben tudok segíteni, figyelmeztetem, ha valamelyik irányba túlságosan elhajlik. Érdekli a részvétel?

Nekem megint Jeromos jutott eszembe. A hang ismét megszólalt:

– Ne aggódjon, Jeromos változatlanul kívül marad, és a kísérlet végén visszakapja, ő mind-ebből nem észlel semmit.

– Maga kikövetkeztette, hogy Jeromosra gondolok, vagy érzékeli a gondolataimat?

– Már képesek vagyunk a gondolatok pontos érzékelésére, de törvény tiltja az efféle kutako-dást a gondolkodó beleegyezése nélkül. Egyszerűen csak logikus volt, hogy Jeromosra gondol.

– Rendben, lehet, hogy álmodom, de bizto-san érdekes lesz. Kezdjük! – válaszoltam.

Hirtelen világos lett. Meztelenül feküdtem valami műtőasztalhoz hasonló szerkezeten, egy tágas szobában. A falakon mintha fiókok so-rakoznának, távolabb komplikált gépféle állt. Kellemesen világos volt, és négy egymásba ka-roló emberalak figyelt. Nem mozdultak. Félig feltápáskodtam, és szemügyre vettem őket. Ala-csony, vékony testük volt, áttetsző, világos kö-penybe burkolva, a férfiak fején rövid, a nőknél

jóval hosszabb haj, nagy szemük világított, és barátságosan mosolyogtak.

– Kaphatnék valami ruhát? – kérdeztem.

Furcsa, madáracsicsergésre hasonlító hangokkal válaszoltak, amiből semmit sem értettem. Ekkor megszólalt a velem először beszélgető hang.

– Elnézését kérem, az egyik kutató úr elhelyezi önben az általános megértőkészüléket, apró tűszúrást fog a fülcimpáin érezni, és attól fogva minden nyelvet ért majd. Én más úton beszélek önhöz.

Már közeledett is felém, az egyik kezében apró injekciós tűhöz hasonló tárgyat tartva. Mire felfogtam volna, miről is van szó, a készüléket hozzáérintette mindkét fülcimpámhoz. Apró szúrást éreztem, azután megszólalt.

– Készen is vagyunk, mi is értünk téged, te is értesz minket.

– Valóban – válaszoltam, és leszálltam az asztalról. – Kaphatnék valami ruhát? – kérdeztem újra.

– Természetesen, többfélét készítettünk, választhatsz, mert nem tudtuk a létidődet pontosan azonosítani. Gyere.

A falhoz vezetett, felemelte a kezét, és a falból egy lap hajlott le. Amikor közelebb léptem, különböző ruhadarabokat pillantottam meg a lapra rögzítve. Egy szőrös állatbőrből készített